

γαλοφυία ἐνθρονισθεῖσα ὠδήγησεν εἰς νέαν ἐποχὴν τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῶν ἐαυτῆς πυρσῶν. Ὅτε δὲ ἡ φήμη ἀντήχησεν· ὁ Κάδμος ἦλθεν! ὅτε τὰ τοῦ ἀλφαβήτου στοιχεῖα ἤρξαντο τῆς ἐαυτῶν ὁδοιπορίας ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς ἐπὶ ξηρὰν καὶ θάλασσαν, τότε κατὰ πρῶτον διεσπάρσθησαν τὰ δεσμά, τὰ ὅποια λαὸν ἀπὸ λαοῦ διεχώριζον καὶ τὴν γνῶσιν ἀποκλειστικὴν ιδιοκτησίαν καθίστων. Καὶ τὰ τοῦ ἀλφαβήτου στοιχεῖα ἐγένοντο λόγος καὶ ἐν αὐτῷ ἦν ὁ βίος καὶ ὁ βίος ἦν τὸ φῶς τοῦ κόσμου. (Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Brugsch).

Δ. Μ.

Ο ΚΑΛΙΦΗΣ ΠΕΛΑΡΓΟΣ

(Ἀνατολικὸν Διήγημα.)

~ ~ ~

III

Οἱ δυστυχεῖς μεταμορφωμένοι ἐπλανῶντο περίλυποι ἐν τῇ πεδιάδι· τὸ πνεῦμά των εἶχεν ἀπαυδήσει ἐκ τῶν ματαίων προσπαθειῶν, ἃς ἐποίησαν προσπαθοῦντες νὰ διαλύσωσι τὴν γοητείαν ἣτις κατεῖχεν αὐτοὺς αἰχμαλώτους, καὶ μὴ γνωρίζοντες τί νὰ πράξωσιν ἐν τῇ δυστυχίᾳ των. Νὰ ἀπαλλαγῶσι τοῦ πελαργείου δέρματος αὐτῶν, οὔτε νὰ σκεφθῶσι πλέον ἐτόλμων! Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐνίοτε τοῖς ἤρχετο κατὰ νοῦν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πόλιν, καὶ νὰ προσπαθήσωσιν ἐκεῖ ν' ἀναγνωρισθῶσιν. Ἀλλὰ ποῖος ἤθελε πεισθῇ ὅτι εἰς ἄθλιος πελαργὸς ἦτο ὁ μεγαλοπρεπέστατος καλίφης Χασίδ; Ἐπειτα, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θά τους ἐπίστευον, οἱ κάτοικοι τοῦ Βαγδατίου θὰ συνήνουν ποτὲ νὰ κυβερνηθῶσιν ὑπὸ ἡγεμόνος, τοσοῦτο παράδοξον μορφήν ἔχοντος;

Περιεπλανήθησαν οὕτως ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, τρεφόμενοι πενιχρότατα δι' ἀγρίων καρπῶν, τοὺς ὁποίους ἔνεκα τοῦ μακροῦ ράμφους των μεγάλως ἐδυσκολεύοντο νὰ καταπίωσι. Σαύρας δὲ καὶ βατράχους, οὓς ἀπλήστως οἱ νέοι ὁμόφυλοι αὐτῶν κατεβρόχθιζον, οὐδὲ κἄν νὰ ἐγγίσωσιν εἶχον ὄρεξιν, τοσοῦτῳ μᾶλλον

καθ' ὅσον ἐφοβοῦντο καὶ τὰς ὀλεθρίας συνεπείας, ἃς ἤθελον ἐπιφέρει ἐπὶ τοῦ στομάχου των. Ἡ μόνη εὐχαρίστησις, ἣτις τοῖς ἔμενεν ἐν τῇ θλιβερᾷ αὐτῶν καταστάσει ἦν ἡ ιδιότης τοῦ ἵπτασθαι, τὴν ὅποιαν ὁμως πολὺ ἀκριβὰ εἶχον ἀποκτήσει. Οὕτω συχνάκις ἵπταντο ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν στεγῶν τοῦ Βαγδατίου, ὅπως βλέπωσι τί συνέβαινεν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ.

Ὅτε κατὰ πρῶτον ἐπορεύθησαν ἐκεῖ, τὸ μέγα πλῆθος τὸ τρέχον ἄνω καὶ κάτω εἰς τὰς ὁδοὺς, παρουσίαζεν εἰκόνα μεγάλης ἀνησυχίας, ἀναμίκτου μετὰ θλίψεως ἀληθοῦς. Τοῦτο ἐσπάρασσε τὴν καρδίαν τοῦ ἀτυχοῦς βεζίρου. Ἀλλὰ τὴν τετάρτην μετὰ τὴν μεταμόρφωσιν αὐτῶν ἡμέραν, ἐν ᾗ οἱ δύο πελαργοὶ μας ἐπεκάθηνσαν ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ἀνακτόρων τοῦ καλίφου, ἰδοὺ θεωροῦσιν αἴφνης μεγαλοπρεπὴ συνοδίαν, διασχίζουσιν τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἐν μέσῳ μουσικῆς συναυλίας τυμπάνων καὶ σαλπίγγων. Ἐφιππος ἐπὶ χρυσοφαλάρου ἵππου, ὃν ὑπὸ τὰ βελούδινα ἐπιστρώματα αὐτοῦ ὁ Καλίφης ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν προσφιλεῖ ἵππον του, ἀνῆρ τις ποικιλόχρουν καὶ χρυσῷ διηνητισμένον περιβεβλημένος μανδύαν, προὔχῳ ἐν θριάμβῳ, ὑπὸ στρατιωτῶν μεγαλοπρεπεῖς φερουσῶν στολὰς περικυκλούμενος. Οἱ δ' ἡμίσεις περίπου τοῦ Βαγδατίου κάτοικοι ἐσκίρτων ἀγαλλόμενοι περὶ αὐτὸν, ἐπιφωνοῦντες: «Ζήτω ὁ Μίσδρας! Ζήτω ὁ ἡγεμὼν τοῦ Βαγδατίου!»

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν οἱ δύο πελαργοί, οἵτινες ἐπεκάθηντο ἐπὶ τῆς στέγης τῶν ἀνακτόρων, παρετήρησαν ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξεως, ὁ δὲ Χασίδ λαβὼν τὸν λόγον, εἶπε τῷ βεζίρῃ:

— Καταλαμβάνεις τώρα πόθεν προέρχεται ἡ μεταμόρφωσίς μας, μέγαλε βεζίρη; Ὁ Μίσδρας αὐτὸς εἶναι υἱὸς τοῦ θανασίμου ἐχθροῦ μου, τοῦ παντοδυνάμου μάγου Κασχνούρ, ὅστις ἐν στιγμῇ ὀλεθρία ὤμοσε μῖσος ἄσπονδον κατ' ἐμοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἀπώλεσα πᾶσαν ἐλπίδα. Ἀκολουθεῖ με· θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν τάφον τοῦ Προφήτου, καὶ ἴσως ἡ

ἐπιρροή τῶν ἀγίων ἐκείνων τόπων διαλύση τὴν γοητείαν.

Οἱ δύο πελαργοὶ ἐγκατέλειψαν τὴν στέγην τῶν ἀνακτόρων καὶ διηυθύνθησαν εἰς Μεδινάν.

Τὰ ταλαίπωρα ζῶα ἀτρύτους κατέβαλλον προσπαθείας, ὅπως ρυθμίσωσι τὴν πτῆσιν αὐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτο τοῖς ἦτο ἀρκούντως δύσκολον, ἐπειδὴ δὲν εἶχον εἰσέτι συνειθίσει. — Μεγαλειότατε, εἶπε στένων ὁ μέγας βεζίρης, μετὰ παρέλευσιν δύο ὥρων, σύγγνωτε, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ κρατηθῶ· πετᾶτε πολὺ γρήγορα καὶ ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ νὰ σας ἀκολουθήσω· ἔπειτα ἐνύκτωσε πλέον καὶ καλὸν θὰ ἦτο, νομίζω, ἂν ἐφροντίζαμεν νὰ εὕρωμεν ἐν κατάλυμα διὰ τὴν νύκτα.

Ὁ Χασίδ ἦν ἀγαθὸς ἡγεμῶν. Ἦκουσε μὲ εὐσπλαχνα ὦτα τοῦ βεζίρου τοῦ τὴν παράκλησιν, καὶ παρενθὺς διηύθυνον τὴν πτῆσιν των πρὸς τι ἐρειπιωμένον οἰκοδόμημα, ὅπερ ἀνεκάλυψαν εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος.

Εἰς τὸ μέρος, ἔνθα τὰ δύο πτηνὰ κατήλθον, ἦν φαίνεται ὠκοδομημένος ἄλλοτε εὐρύς ὀχυρὸς πύργος. Κίονες ὑψηλοὶ καὶ ὠραῖοι, ποῦ καὶ που ἐξέχοντες ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων, καὶ πολλαὶ αἵθουσαι, κάλλιστα διατηρούμεναι ἔτι, ἐμαρτύρουν τοῦ πύργου τούτου τὴν ἀρχαίαν μεγαλοπρέπειαν. Ὁ Χασίδ καὶ ὁ σύντροφός του ἐπλανῶντο τῇδε κάκεισε ἐν μέσῳ ἀπεράντων διαδρόμων, ζητοῦντες μικρὰν γωνίαν, ὅπως διέλθωσι τὴν νύκτα, ὅτε αἵφνης ὁ πελαργὸς Μανσοὺρ ἔστη ὡς ἀπολιθωμένος.

— Αὐθέντα, ἐτραύλισεν ὁ βεζίρης διὰ φωνῆς σβεννυμένης, ἐὰν δὲν ἐθεώρουν ὅτι εἶναι μεγάλη μωρία δι' ἓνα πρωθυπουργὸν καὶ πολλῷ μᾶλλον δι' ἓνα πελαργὸν νὰ φοβῆται τὰ φαντάσματα, θά σας ὡμολόγουν ὅτι μεγάλον τρόπον ἡσθάνεσθαι ἤκουσα ἐδῶ πλησίον στεναγμούς καὶ γογγυσμούς.

Ὁ Καλίφης ἔστη, ὅπως κάλλιον ἀκροασθῇ, ἤκουσε δὲ ἀσθενῆ τινα γογγυσμὸν πρὸς ἀνθρώπου μᾶλλον παρὰ πρὸς ζώου γογγυσμὸν ὁμοιάζοντα. Ἀνήσυχος ὁ καλίφης ἠθέλησε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ

μέρος, ὅθεν οἱ θρῆνοι οὗτοι ἤκούοντο ἀλλ' ὁ συνετὸς βεζίρης τὸν ἤρπασεν ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς πτέρυγος, ἐξορκίζων αὐτὸν θερμότατα, ἵνα μὴ εἰς νέους ἐκτεθῇ κινδύνους. Μάταιαι προσπάθειαι! ὁ καλίφης, ὅστις ὑπὸ τὰ πτερὰ τοῦ πελαργοῦ ἔφερε γευναίαν καρδίαν, ἀπεσπάσθη βιαίως τοῦ ῥάμφους τοῦ βεζίρου του, καὶ, χωρὶς παντάπασιν νὰ διστάσῃ, εἰσώρμησε μὲ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν εἰς σκοτεινὸν τινα διάδρομον.

Ἐντὸς μικροῦ ἔφθασε πρὸ θύρας ἣτις ἐφαίνετο ἀπλῶς ἐγυρμένη, καὶ διὰ τῆς ὀπίας ἤκουσε καθαρότατα ἐπαναλαμβάνομένους τοὺς στεναγμούς καὶ τοὺς γογγυσμούς. Ὁ Χασίδ ἐξηκολούθησε βήματι στερεῶς νὰ προχωρῇ, ἀλλὰ μόλις ἤνοιξε μικρὸν τὴν θύραν, καὶ ἐκπληκτος ἔμεινε προσηλωμένος ἐπὶ τῆς φλῆς.

Εἶδε δωμάτιον ἐρειπιωμένον ἀσθενῶς φωτιζόμενον ἐκ μικροῦ τινος κυγκλιδωτοῦ παραθύρου καὶ εἰς τὴν σκοτεινότητην αὐτοῦ γωνίαν διέκρινε μεγάλην τινὰ γλαῦκα, ἣτις ἐκάθητο συνεσταλμένη. Οἱ μεγάλοι κίτρινοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἔχουν ἄφθονα δάκρυα, ἐκ δὲ τοῦ κυρτοῦ ῥάμφους αὐτῆς ἐξήρχοντο πεπνιγμένοι στεναγμοί. Ἐν τούτοις καὶ τοι τὰ μάλιστα ἐφαίνετο καταβεβλημένη ἐξ ὅσων ὑπέφερε, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν χαρᾶς ὡς εἶδε τὸν καλίφην καὶ τὸν σύντροφόν του, ὅστις ἐκείνην τὴν στιγμήν εἶχε φθάσει τὸν καλίφην. Ἐσπύγγισεν οὐχὶ ἄνευ χάριτος διὰ τῶν καταστίκτων αὐτῆς πτερύγων τὰ πλημμυροῦντα τοὺς ὀφθαλμούς της δάκρυα καὶ πρὸς μεγίστην τῶν πελαργῶν μας ἐκπληξιν τοῖς προσεφώνησε τὰ ἐξῆς εἰς καθαροτάτην ἀραβικὴν.

— Καλῶς ἦλθετε, ἀγαπητά μοι πτηνὰ· εἰσθε δι' ἐμὲ γλυκὺ προμήνυμα τῆς προσεχοῦς ἀπελευθερώσεώς μου· διότι μίαν ἡμέραν μοὶ προεῖπον ὅτι πελαργοὶ θὰ μοι φέρωσι μεγάλην εὐτυχίαν.

Ὅταν ὁ καλίφης συνήλθεν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἦν παρήγαγεν αὐτῷ ἡ παράδοξος αὕτη συνάντησις, ἔκλινε χαριέντως τὸν μακρὸν αὐτοῦ τράχηλον, καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν κνημῶν του

ὅσον ἡδυνήθη ὀλιγώτερον κακῶς, ἀπεκρίνατο:

— Κυρία γλαῦξ, ὡς ἐκ τῶν λόγων σας φαίνεται, δὲν ἀπατῶμαι, νομίζω, ὑποθέτων ὅτι τὰ δυστυχήματά σας μεγάλην παρουσιάζουσιν ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἰδικά μας. Ἀλλὰ φεῦ! ἡ ἐλπίς, ἣν τρέφετε ὅτι δι' ἡμῶν θὰ κατορθώσητε τὴν ἀπελευθέρωσίν σας, μοι φαίνεται ἐλπίς ματαία· καὶ θέλετε δὲν ἀμφιβάλλω καὶ μόνη σας κατανοήσῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἀνικανότητά μας, ἂν ἀξιώσητε ν' ἀκροασθῇτε τὴν ἱστορίαν μας.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ γλαῦξ τὸν παρεκάλεσε λίαν εὐγενῶς νὰ διηγηθῇ αὐτὴν, ὁ καλίφης, ὅστις ἐφλέγετο ὑπὸ τοιαύτης ἐπιθυμίας, ἔσπευσε ν' ἀρχίσῃ τὴν διήγησιν τῶν ἀτυχημάτων του, ἅτινα γινώσκουμεν ἤδη.

IV

Ὅταν ὁ καλίφης ἐτελείωσε τὴν διήγησιν τῶν συμφορῶν του, ἡ γλαῦξ τὸν εὐχαρίστησε διὰ τὴν εὐγενῆ προθυμίαν ἣν ἔδειξεν ὅπως ἐκπληρώσῃ τὴν αἴτησίν της, καὶ τῷ εἶπεν: «Ἀκούσατε λοιπὸν καὶ τὴν ἰδικήν μου ἱστορίαν, διὰ νὰ ἴδητε ὅτι τὰ δυστυχήματά μου εἶναι ἴσα πρὸς τὰ ἰδικά σας ἂν οὐχὶ μεγαλείτερα.

«Ὁ πατήρ μου εἶναι εἰς τὸν ἰσχυροτέρων βασιλέων τῶν Ἰνδιῶν, ἐγὼ δὲ ἡ μονογενὴς καὶ ἀτυχεσάτη κόρη του ἐκαλούμην ἄλλοτε Λούζα. Ὁ αὐτὸς μάγος Κασχνούρ, ὁ ὁποῖος σᾶς μετεμόρφωσεν, ἐβύθισε καὶ ἐμὲ εἰς τὴν ἐσχάτην ταύτην δυστυχίαν. Ἐχὼν πεποίθησιν εἰς τὴν φρίκην, ἣν ἐμπνέει γενικῶς ἡ σατανικὴ αὐτοῦ ἐπιστήμη, ἐτόλμησε, νὰ παρουσιασθῇ ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πατρός μου καὶ νὰ με ζητήσῃ εἰς γάμον διὰ τὸν υἱόν του Μίσδραν. Ὁργισθεὶς διὰ τὸ τοσοῦτο θάρρος ἐνὸς ἐλεεινοῦ θαυματοποιοῦ, ὁ πατήρ μου διέταξε νὰ τον κρημνίσωσιν ἐκ τῆς κλίμακος τῶν ἀνακτόρων. Ὁ Κασχνούρ ἔφυγεν, ἀλλ' ὥρκισθη νὰ ἐκδικηθῇ.

«Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ, ὁ ἄθλιος οὗτος, ὅστις δύναται νὰ μετα-

μορφῶται εἰς ὅ,τι δήποτε θελήσῃ, κατώρθωσε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα, χωρὶς οὐδεὶς τῶν περὶ ἐμὲ νὰ ἐννοήσῃ τὴν παρουσίαν του. Καὶ ὅταν θερινὴν τινα ἔσπεραν, περιπατοῦσα εἰς τοὺς κήπους μου, εἶπον ὅτι ἐπεθύμουν νὰ πῶ ἐνδροσιστικόν, μοι προσέφερεν ὑπὸ μορφὴν δούλου ἀγνωστὸν ὁποῖον εἶδους ποτὸν, τὸ ὁποῖον ἐγένετο αἰτία νὰ πάθω παρευθὺς τὴν φρικώδη ταύτην μεταμόρφωσιν.

«Ἐλειποθύμησα· ὅταν δὲ ἀνέλαβον τὰς αἰσθήσεις μου, εὗρέθην εἰς τὸ ἐρείπιον τοῦτο καὶ ἤκουσα τὴν ἀποτρόπαιον φωνὴν τοῦ μάγου νὰ κραυγάζῃ εἰς τὰ ὦτά μου:

«Θὰ μένης ἐδῶ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς σου παραμεμορφωμένη, ἄσχημος, »προξενούσα φρίκην καὶ εἰς αὐτὰ τὰ »ζῶα, ἂν δὲν εὗρεθῇ τις, ὅστις νὰ συγκατανεύσῃ ἐξ οἰκείας βουλήσεως νὰ σε »λάβῃ σύζυγον, καὶ τοι τοσοῦτον ἀπε»χθῇ τὴν ὄψιν. Οὕτως ἐκδικοῦμαι κατὰ »σοῦ καὶ τοῦ ἀλαζόνος πατρός σου!»

«Ἀπὸ τότε πολλοὶ παρῆλθον μῆνες· καὶ θῦμα οἰκτρὸν ἀτίμου μάγου ζῶ κεχωσμένη εἰς τὰ ἐρημωμένα ταῦτα ἐρείπια, ἐμπνέουσα ἀποστροφὴν καὶ ἀηδίαν εἰς πᾶν ὃν ζῶν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄν τοῦλάχιστον ἡδυνάμην ν' ἀπολαύσω τὴν ὥραίαν φύσιν! Ἀλλὰ εἰμὶ τυφλὴ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, καὶ μόνον ὅταν ἡ σελήνη χύνει τὰς ὠχρὰς αὐτῆς ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς γῆς οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπαλάσσονται τοῦ πυκνοῦ πέπλου, ὅστις τοὺς περικαλύπτει.»

Ἡ γλαῦξ τελειώσασα τὴν ὁμιλίαν της, προσεπάθησεν ἐκ νέου νὰ σπογγίσῃ διὰ τοῦ ἄκρου τῶν πτερύγων της τοὺς ὀφθαλμούς της, διότι ἡ διήγησις τῶν δυστυχημάτων της ἐγένετο νέα ἀφορμὴ δακρύων.

Ἐν ᾧ ἡ ἡγεμονὶς ὠμίλει ὁ καλίφης ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖς ῥεμβασμούς.

— Ἄν δὲν ἀπατῶμαι, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ὑπάρχει σχέσις τις μεταξὺ τῶν δυστυχημάτων μας· ἀλλὰ πῶς νὰ εὕρωμεν τὴν λύσιν ταῦ αἰνίγματος;

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίνατο ἡ γλαῦξ,

τὸ αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐσκεπτόμην. Σᾶς εἶπον ἤδη ὅτι μία μάγισσα κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν μοὶ προεῖπεν ὅτι πελαργὸς τις θὰ μοι φέρῃ ποτὲ μεγάλην εὐτυχίαν. Λοιπὸν, νομίζω ὅτι κρατῶ εἰς χεῖρας τὸν μῖτον, ὁ ὁποῖος θὰ μας βοηθήσῃ νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ καταχθονίου τούτου λαβυρίνθου.

— Ἐξηγήθητε, ἀνεκραύγασεν ὁ καλίφης, ἀγωνιῶν ὅλος.

— Ὁ μάγος, ὁ ὁποῖος εἶναι πρόξενος τοῦ ὀλέθρου ἡμῶν, εἶπεν ἡ γλαῦξ, ἔρχεται ἅπαξ κατὰ μῆνα εἰς τὰ ἐρείπια ταῦτα. Οὐχὶ μακρὰν τοῦ μέρους τούτου, ὑπάρχει εὐρύχωρος αἶθουσα, ἐν ᾗ συνέρχονται οἱ φίλοι του καὶ αὐτὸς, ὅπως ἐκτελέσωσι τὰ νυκτερινὰ των ὄργια. Πολλάκις μέχρι τοῦδε τοὺς κατεσκόπευσα. Διηγοῦνται τότε πρὸς ἀλλήλους ὅλας τὰς στυγεράς των πράξεις. Ἐσκέφθην λοιπὸν ὅτι ἴσως μίαν ἀπὸ τὰς στιγμὰς ταύτας διαφύγῃ τοῦ στόματος τοῦ Κασχνούρ ἡ λέξις, τὴν ὁποίαν ἐλησμονήσατε!

— Ὡ προσφιλεστάτη ἡγεμονίς, ἀνέκραξεν ὁ καλίφης, εἶπατέ μας ταχέως, πότε ἔρχονται; Ποῦ εἶναι ἐκείνη ἡ αἶθουσα;

Ἡ γλαῦξ ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμὴν, εἶτα δὲ εἶπε.

— Μὴ τὸ ἐκλάβητε ὑπὸ κακὴν ἔποψιν, μεγαλειότατε· ἀλλὰ πρὶν ἢ σας βοηθήσω ν' ἀπολυτρωθῇτε, εἶμαι ἡναγκασμένη νὰ θέσω ἓνα ὄρον.

— Ὁμίλει, ὀμίλει ταχέως, ἔκραξεν ὁ ἀνυπόμονος Χασίδ. Διάταξον, καὶ εἰμὶ ἕτοιμος εἰς ὅλα.

— Τὸ κατ' ἐμὲ, δύναμαι ἀμέσως νὰ λυτρωθῶ, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ἡ γλαῦξ· ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ, προσέθεσε ταπεινοῦσα τοὺς μεγάλους κιτρίνους ὀφθαλμούς της, ἂν τις ἐξ ἡμῶν δὲν δεχθῇ νὰ με λάβῃ σύζυγον.

Ἡ πρότασις αὕτη μεγάλην ἀμηχανίαν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς δύο πελαργούς· καὶ ὁ καλίφης, ὠθῶν διὰ τῆς πτέρυγος τὸν μέγαν βεζίρην, τὸν ἔφερε ὀλίγον παράμερα, καὶ τῷ εἶπε·

— Μεγάλε μου βεζίρη, ἰδοὺ συμφω-

νία ἀρκετὰ ἀνόητος· ἀλλὰ στηριζόμενος εἰς τὴν ἀφοσίωσίν σου, πέποιθα ὅτι θὰ με σώσῃς εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Τὸ εἶπατε δά! ἀπεκρίνατο ὁ Μανσούρ· διὰ νὰ μοῦ βγάλῃ τὰ ῥάτια ἡ γυναῖκά μου ὕστερα, ὅταν θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου· καὶ ἔπειτα ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος εἶμαι γέρων· ἐν ᾧ σεῖς, μεγαλειότατε, εἰσθε νέος καὶ ἄγαμος, καὶ εἰσθε καταλληλότετος νὰ νυμφευθῇτε μίαν νέαν καὶ ὡραίαν ἡγεμονίδα.

— Ἐδῶ εἶναι ποῦ τὰ ἐμπερδεύομεν, ἐμορμύρησεν ὁ καλίφης, σύρων τὴν πτέρυγά του. Καὶ ποῦ τὸ ἡξεύρεις ἂν ἦναι νέα καὶ ὡραία; Ἀγοράζομεν γάτον εἰς τὸ σακκί, κατὰ τὴν παροιμίαν.

Ἡ συζήτησις διήρκεσε μικρὸν ἔτι· ἐπὶ τέλους, ἰδὼν ὁ καλίφης ὅτι ὁ βεζίρης του προετίμα νὰ μείνῃ αἰωνίως πελαργὸς ἢ νὰ συζευχθῇ τὴν γλαῦκα, ἀπεφάσισε νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ὄρον, δν αὕτη ἔθετε.

Περιχαρὴς ἐκ τῆς ὑποσχέσεως ταύτης, ἡ γλαῦξ ὠμολόγησεν ὅτι καταλληλότερον καιρὸν δὲν θὰ ἐξέλεγον, διότι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ μάγος καὶ οἱ φίλοι του θὰ ἤρχοντο τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα εἰς τὸ συνέδριόν των. Ἀφείσα δὲ ἀμέσως τὴν φωλεάν της, ὠδήγησε τοὺς δύο πελαργούς εἰς τὴν αἶθουσαν, ἐν ᾗ ἔμελλε ν' ἀποφασισθῇ ἡ τύχη των.

Ἀφ' οὗ ἐπὶ τινα λεπτὰ διέτρεξαν σκοτεινὸν τινα διάδρομον εἶδον αἴφνης ἀκτίνας φωτὸς, διερχομένας διὰ τῶν σχισμᾶδων τοίχου τινός. Ἡ γλαῦξ συνέστησε τότε εἰς τοὺς δύο μας φίλους νὰ τηρήσωσιν ἀπόλυτον σιγὴν, προὔχωρησαν δὲ πάντες μετὰ προφυλάξεως μέχρι τῆς σχισμᾶδος ὅποθεν ἤρχετο τὸ φῶς, ἥτις ἦτο ἀρκούντως εὐρεῖα, ὥστε ἀνέτως ἠδύναντο νὰ βλέπωσι τί συνέβαινε ἐντός.

Ἐν μέσῳ εὐρυχώρου αἰθούσης, φωτισομένης ὑπὸ μεγίστου πολυφώτου λαμπτήρος, ἦν ἐστημένη μεγάλη στρογγύλη τράπεζα, κλίνουσα ὑπὸ τὸ βάρος ποικίλων ἐδεσμάτων καὶ οἶνων παντοδαπῶν. Ὀκτὼ ἄνδρες, ἀλλόκοτον φέρον,

τες ένδυμασίαν, ἦσαν ἀνακεκλιμένοι ἐπὶ πολυτελῶν σοφάδων, κύκλω τῆς τραπέζης. Σφόδρα δ' ἐταράχθησαν οἱ δύο πελαργοὶ ἀναγνωρίσαντες μεταξὺ τῶν καὶ τὸν ἔμπορον, τὸν πωλήσαντα αὐτοῖς τὴν μαγικὴν κόνιν.

Τὸ συμπόσιον εἶχεν ἀρχίσει πρὸ πολλοῦ· ἡ νύξ ἤγγιζεν εἰς τὸ τέλος τῆς, οἱ δὲ ταλαίπωροι μαγευμένοι οὐδὲν ἔτι ἤκουσαν ἀφορῶν αὐτούς. Ἐρχισαν ν' ἀπελπίζονται. Οἱ ἡμίσεις συνδαιτυμόνες ἐκοιμῶντο, οἱ δὲ λοιποὶ ἀπηυδηκότες ἐκ τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ ποτοῦ ἡτοιμάζοντο νὰ πράξωσι τὸ αὐτὸ, ὅτε ὁ καθήμενος πλησίον τοῦ ψευδοεμπόρου, ὠθῶν τοῦτον διὰ τοῦ ἀγκῶνος: «Ἐ! Κασχνούρ, τῷ εἶπε, διηγῆθήτε μᾶς λοιπὸν τὰ τελευταῖά σου κατορθώματα, τοῦτο θὰ μᾶς διασέδῃ.» Οὗτος δὲ χωρὶς νὰ περιμείνῃ νὰ του παρακαλέσῃ πλεῖότερον, ἤρχισεν ἀμέσως νὰ ἐκτυλίσσῃ σειρὰν ἀπέραντον στυγερῶν κακουργημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διηγῆθη ἐπὶ τέλους καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ καλίφου καὶ τοῦ βεζύρου του.

— Καὶ τί διάβολον λέξεις λοιπὸν εἶναι αὕτη; ἠρώτησε τὸν μάγον ὁ πρῶτος ἐρωτήσας αὐτόν.

— Μία ἀπλὴ λατινικὴ λέξις, ἀπεκρίθη καγχάζων ἐκεῖνος, τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις δὲν εἶναι καθόλου δύσκολον νὰ ἐνθυμῆταί τις: «**MUTABOR.**» (Μεταμορφοῦμαι).

V

Περιχαρεῖς, διότι ἐπανέκτησαν τὴν παντοδύναμον λέξιν, οἱ δύο πελαργοὶ ἔτρεξαν μεθ' ὁρμῆς ὅπως ἐξέλθωσι τῶν ἐρειπίων, καὶ μετὰ τῆς ταχύτητος, ὥστε μόλις ἡ γλαυξ ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Ὁ καλίφης ὅμως, εὐθὺς ὡς ἡ γλαυξ τοὺς ἐφθασε τῇ εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκινημένης. «ὦ σὺ, ἦτις μᾶς ἀπελευθέρωσας, εὐεργετικὴ γλαυξ, δέχθητι τὴν χεῖρά μου, ὡς τεκμήριον αἰωνίου εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν εὐεργεσίαν τὴν ὁποίαν μᾶς ἔκαμες.»

Καὶ συγχρόνως ἐστράφησαν ἀμφότεροι, ὁ Καλίφης καὶ ὁ βεζίρης πρὸς ἀνατολάς.

Τρεῖς ὁ μακρὸς τράχηλός των ἔκλινε πρὸς τὸν ἥλιον, οὐ αἱ ἀκτῖνες ἤρχιζον νὰ χρυσίζωσι τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων. Τέλος τὸ ῥάμφος των ἐπρόφερε τὴν περιβόητον λέξιν **ΜΟΥΤΑΒΟΡ** καὶ ἀπὸ πελαργοὶ ἔγιναν πάλιν ἄνθρωποι. Ὁ καλίφης καὶ ὁ βεζίρης τοῦ ἐθεώρου ἐπὶ μακρὸν μετ' ἀγαλλιάσεως ἀλλήλους, οὔτε λέξιν δυνάμενοι νὰ προσφέρωσι τοσαύτη ἦν ἡ συγκίνησις καὶ ἡ χαρά των. Τέλος ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους μετὰ παραφορᾶς, γελῶντες καὶ κλαίοντες ἐν ταύτῳ.

Ἀλλὰ τίς ἤθελε δυνηθῇ νὰ περιγράψῃ τὴν ἐκπληξίν των, ὅτε στρέψαντες τὰ βλέμματα, εἶδον πλησίον των μίαν ὠραίαν νεάνίδα, πλουσιωτάτην φέρουσαν ένδυμασίαν; Αὕτη ἔτεινε μειδιῶσα τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν καλίφην: «Δὲν ἀναγνωρίζετε πλέον τὴν ταλαίπωρον γλαυκά σας;» τῷ εἶπεν. Τοσοῦτον ἀπήστραπτεν ἐκ καλλονῆς καὶ χάριτος, ὥστε ὁ καλίφης κλίνων τὸ γόνυ πρὸ αὐτῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ θαυμασμοῦ ἐπιφώνημα, καὶ ν' ἀνακράξῃ ὅτι τὸ μέγιστον τῆς ζωῆς του εὐτύχημα θεωρεῖ τὴν εἰς πελαργὸν μεταμόρφωσίν του, διότι ἡ μεταμόρφωσις αὕτη ἐγένετο αἰτία νὰ τὴν συναντήσῃ.

Ὁ λαὸς τοῦ Βαγδατίου ὑπεδέχθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀκρατήτου τὸν καλίφην καὶ τὸν καλὸν βεζίρην του Μανσοῦρ. Πᾶσαι ὁμως αἱ ἐνδείξεις αὗται τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ του, συνέτεινον εἰς τὸ νὰ ἐπαυξήσωσι τὸ μῖσος τοῦ Χασίδ καὶ τοῦ βεζίρου του κατὰ τοῦ δολίου Μίσδρα. Ἐτρεξαν λοιπὸν μετὰ σπουδῆς εἰς τὰ ἀνάκτορα, καὶ συνέλαβον τὸν γέροντα μάγον καὶ τὸν υἱόν του. Κατὰ διαταγὴν τοῦ καλίφου ὁ γέροντ μάγος μετηνέχθη εἰς τὸν ἐρειπιωμένον πύργον, ἔνθα μετεμόρφωσε τὴν ἡγεμονίδα εἰς γλαυκά, καὶ ἐκεῖ ἐκρεμάσθη εἰς τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν αὐτοῦ. Ὅσον διὰ τὸν υἱόν του, ὅστις οὐδὲν ἐνόει ἐκ τῶν σατανικῶν τοῦ πατρός του μηχανημάτων, ὁ καλίφης ἐπέτρεψεν αὐτῷ τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἐκλέξῃ τὸν θάνατον ἢ τὴν κόνιν ἐκείνην.

— Πίνετε ταμβάκον, κύριε; τῷ εἶπεν ὁ βεζίρης διὰ κωμικοτάτου ἥθους, παρουσιάζων αὐτῷ τὴν ταμβακοθήκην, ἐν ᾗ ἡ μαγικὴ ἐμπεριείχετο κόνις, ἐν ᾗ ἐξ ἄλλου μέρους ἔστατο εἰς δούλος, μὲ ξίφος γυμνὸν ἀνὰ χεῖρας, ἕτοιμος νὰ κτυπήσῃ εἰς τὸ παραμικρότερον σημεῖον.

Ὁ Μίσδρας ἔσπευσε νὰ βυθίσῃ τοὺς δακτύλους του εἰς τὴν μαγικὴν ταμβακοθήκην. Ἀφθονος δραγμὶς κόνεως, συνοδευομένη δι' ἐνὸς ΜΟΥΤΑΒΟΡ, τὸν μετεμόρφωσεν εἰς ὠραιότατον πελαργόν. Καὶ τὸ ταλαίπωρον πτηνὸν, περικλεισθὲν εἰς εὐρύχωρον κλωβόν, μετεκομίσθη εἰς τοὺς κήπους τοῦ καλὶφου, ἐνθα ἐπὶ πολὺ διέμευε πρὸς διασκέδασιν τῶν ἡέργων τοῦ Βαγδατίου.

Ὁ Χασίδ καὶ ἡ ἡγεμονὶς σύζυγός του ἔζησαν ἔτη μακρὰ καὶ εὐδαίμονα. Ἐνίοτε ἐπανελάμβανε μετὰ τοῦ βεζίρου του τὸ πείραμα τῆς μεταμορφώσεως, αἶεποτε δὲ ἡ ἀναπόλησις τῆς σκηνῆς, καθ' ἣν λησμονήσαντες τὴν μαγικὴν λέξιν προσεπάθουν νὰ τὴν ἐνθυμηθῶσι, ἐκίνει ἄπλετον τὸν γέλωτά των.

Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Hauff.

Π.

ΑΙ ΛΕΥΚΑΙ ΑΡΚΤΟΙ.

Ἡ λευκὴ ἄρκτος (*Ursus maritimus*) εἶναι ὁ τρόμος τῶν ζώωντων εἰς τὰς παγωμένας θαλάσσας, ὡς ὁ καρχαρίας ἐνσπείρει τὴν φρίκην εἰς θαλάσσας τῶν θερμῶν κλιμάτων. Μόνον, ὁ καρχαρίας εἶναι ἀποκλειστικῶς ἐνυδρὸν ζῶον, ἐν ᾗ ἡ λευκὴ ἄρκτος εἶναι ἀμφίβιον, καὶ ἐξ ἴσου εἶναι ἐπίφοβος εἰς τε τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν ξηράν. Ἐν τούτοις δὲν εἶναι πολὺ ῥωμαλέα καὶ τολμηρὰ, ἀλλ' οὐσα συνειθισμένη νὰ μὴ ἀπαντᾷ ποτὲ ἐχθρὸν ἱκανὸν νὰ τὴν ἀντιστῇ, ἀγνοεῖ τί ἐστὶ κίνδυνος, καὶ ῥιψοκινδυνεύει ἐπιπίπτουσα κατ' ἐχθροῦ μυριάκις ἀνωτέρου αὐτῆς, οὐχὶ διότι εἶναι ἐτρόμητος, ἀλλὰ διότι θεωρεῖ ἑαυτὴν ἀκατανίκη-

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

τον. Εἶναι γενναία, διότι νομίζει ὅτι εἶναι ἄτρωτος, ἂν δέ ποτε πληγῇ τρέπεται ἀνερυθριάστως εἰς φυγὴν, θρηνώδεις ἐκπέμπουσα ὕλακας.

Ἡ ἄρκτος αὕτη ἔχει τὸ αὐτὸ περίπου ἀνάστημα, ὃ καὶ ἡ φαῖα, ὥστε ὑπερβολὴν λέγει ὁ Γουλιέλμος Barentz διίσχυριζόμενος ὅτι εἶδε τοιαύτας ἐχούσας 5 καὶ 4 μέτρων ὕψος. Τὸ τρίχωμά της εἶναι λευκὸν ὑποκίτρινον, πυκνὸν, μὲ τρίχας μακρὰς, λεπτοτάτας καὶ λείας ὡς μέταξα. Τούτου ἕνεκα ἀντέχει θαυμασίως εἰς τοὺς δριμυτέρους χειμῶνας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, οἱ ὀνυχες, τὸ ἄκρον τοῦ ῥύγχους της, καὶ τὸ στόμα της ὅλον ἐντὸς εἰσὶ μελαιά.

Ἄγνωστον εἶναι ἂν τὸ ζῶον τοῦτο ἀποναρκοῦται κατὰ τὸν χειμῶνα, ὡς οἱ μυῶξοι καὶ οἱ ἄρκτόμυς. Ἀγγλοὶ τινὲς συγγραφεῖς διατείνονται ὅτι περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἡ θήλεια ἄρκτος ἀποσύρεται εἰς τινα βράχου γωνίαν, καὶ ἐκεῖ τὸ μὲν ἀνασκάπτουσα τὴν γῆν διὰ τῶν ὀνύχων της, τὸ δὲ ἀφίνουσα νὰ καλύπτῃ αὐτὴν ἡ πίπτουσα χιών, μένει χιονοσκεπαστος μέχρις οὗ γεννήσῃ μετὰ τὸν τοκετὸν δὲ διαρρήγνυσσι τὸ παγερὸν ἐκεῖνο κέλυφος καὶ ἐξέρχεται μετὰ τῶν νεογνῶν της.

Ἀνωφελὲς κρίνωμεν νὰ ἐνδιατρίψωμεν περὶ τοῦ ἀτάπου τοῦ τοιούτου ἰσχυρισμοῦ. Ἡ παραπλησία τοῦ Κυβιέρου ἰδέα ὅτι αἱ λευκαὶ ἄρκτοι ἀποναρκοῦνται ἐν μέσῳ χειμῶνι, ἀποσυρόμεναι εἰς τινα ὀπήν ἢ ὑπὸ στρώμα τι χιόνος, εἶναι μὲν ἀβάσιμος, ἀλλὰ καὶ πιθανὴ ἐν ταύτῳ.

Κατὰ τοὺς δύο μῆνας τοῦ θέρους αἱ λευκαὶ ἄρκτοι διατρέχουσι τὰ δάση, τρώγουσαι καρποὺς καὶ ἐξορύττουσαι θρεπτικὰς ῥίζας. Ὁ δρόμος των εἶναι ταχὺς, θηρεύουσι δὲ τάρανδους καὶ ἄλλα μαστοφόρα ζῶα τῶν ἀρκτῶν κλιμάτων.

Ἀκολουθῶς, ὅταν ἡ χιών σκεπάσῃ τὰ φυτὰ, καὶ οἱ τάρανδοι ἐγκαταλείψωσι τὰ ψυχρὰ κλίματα, πρὸς ἄλλα εὐκραέστερα ἀποδημοῦντες, αἱ λευκαὶ ἄρκτοι ἔρχονται εἰς τὰς παραλίας, ὅπως